

РЕШЕНИЕ

№ 15856

гр. София, 01.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2893** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по постъпила касационна жалба от председателя на Комисията за противодействие на корупцията (КПК), депозирана чрез процесуалния му представител – старши юрисконсулт В. К., против Решение № 4 от 02.01.2024 г., постановено по НАХД № 13126/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114 състав, с което е отменено, издадено от „за председател на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество“, Наказателно постановление №НП-45/07.04.2023 г. С отмененото наказателно постановление на П. Т. Т. - съветник, временно управляващ в Посолство на Република България в Д., Сирийска арабска република е наложено административно наказание Глоба в размер на 1 200 лева, на основание чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ (ред. ДВ бр. 12/12.02.2021 г.) за извършено административно нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ (ред. ДВ бр. 12/12.02.2021 г.). В тежест на касатора е възложено заплащането на направените разноски за адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на санкционираното лице.

В жалбата се излагат съображения за неправилност и незаконосъобразност на

атакувания съдебен акт. Твърди се допуснато нарушение на приложимото материално право. С позоваване на разпоредбата на чл. 64, ал. 3 от Закона за дипломатическата служба се оспорва изводът на първоинстанционния съд относно началният момент, от който започва да тече срока за изпълнение на задължението за подаване на декларация по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ (ред. ДВ бр. 12/12.02.2021 г.). С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново, с което да се потвърди и наказателното постановление, предмет на съдебен контрол.

Ответникът по жалбата, чрез пълномощника си адв. К. Л., в представен по делото писмен отговор е изложил съображения за неоснователност на аргументите, с които е мотивирано искането за отмяна на оспорения съдебен акт. Счита за законосъобразно становището на първоинстанционния съд относно приложението на разпоредбата на чл. 69, ал. 3 във вр. ал. 1 от Закона за дипломатическата служба, което е обосновано и със задължителните мотиви на Решение № 11/2011 г. на Конституционния съд на РБългария. Излага и допълнителни съображения за наличие на основания за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, с които обосновава алтернативно искане за отмяна на наказателното постановление, на основание чл. 63, ал. 2, т. 2 и ал. 4 от ЗАНН. Претендира заплащане на разноски за настоящата инстанция, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК и приложен към него Договор за правна защита и съдействие.

В съдебното заседание процесуалният представител на касатора поддържа направеното искане в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Пълномощникът на ответника по касационната жалба – адв. Ж. счита жалбата за неоснователна, а обжалваното решение за обосновано и законосъобразно. Поддържа аргументите, изложени във въззивната жалба и в отговора на касационната жалба, с които е обосновано наличие на основанията по чл. 28, ал. 1 от ЗАНН. Прави искане за присъждане на разноски за настоящата инстанция.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изрази становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София-град, XXIII касационен състав след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста на становището на страните, преценявайки наведените касационни основания, съобразно правомощията си по чл. 218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Депозираната касационна жалба е процесуално допустима - подадена е в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН (съобщението за решението на СРС е връчено на 15.01.2024 г., а жалбата е заведена с вх. № 31166 от 31.01.2024 г.) от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване, съгласно чл. 63в от ЗАНН и чл. 208 от АПК, съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови съдебния си акт, въззивният съд е анализирал информацията от събраните в хода на съдебното производство доказателства и доказателствени средства – показанията на актосъставителя и приложените писмени документи, и е приел за установено от фактическа страна:

С писмо изх. № ЧР-17-00-7 от 05.10.2022 г. служител на Министерство на външните работи е уведомил Комисията за противодействие на корупцията и отнемане на

незаконно придобито имущество (КПКОНПИ), че считано от 12.12.2021 г. дългосрочната командировка на изпълняващия функциите на съветник, временно управляващ Посолството на Република България в Д., Сирийска арабска република – П. Т. Т. е прекратена. Към писмото е приложено и копие на издадената от Министъра на външните работи, на основание чл. 68, ал. 2, т. 1 от Закона за дипломатическата служба, Заповед № К-677 от 01.12.2021 г. Писмото е заведено в КПКОНПИ на 05.10.2022 г.

В качеството си задължено лице, по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 37 от ЗПКОНПИ (ДВ, бр. 12/12.02.2021 г.) с оглед заеманата длъжност и изпълняваните функции по време на командироването в Посолството на РБългария в Сирийска арабска република, ответникът по касационната жалба е подал декларация по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ (ДВ, бр. 12/12.02.2021 г.), заведена с вх. № Ф 2262 от 13.09.2022 г. Декларирал е имущество, доходи, дадени обезпечения и направени разходи, съгласно чл. 37, ал. 1, т. 1 – т. 6 и т. 9 от ЗПКОНПИ (ред. ДВ, бр. 12/12.02.2021 г.).

След полученото Уведомление от Министерството на външните работи, на 07.10.2022 г. служител на КПКОНПИ – свид. М. Р. – старши инспектор в Дирекция „Публичен регистър“ извършила проверка и установила, че като задължено лице П. Т. не е подал декларация по чл. 35, ал. 1, т. 2, в едномесечния срок по чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ (ред. ДВ, бр. 12/12.02.2021 г.), считано от 21.12.2021 г. – датата на прекратяване на командировката му като временно управляващ Посолството на Република България в Д., посочена в приложената Заповед на Министъра на външните работи.

В присъствието на задълженото лице е съставен Акт за установяване на административно нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ (ред. ДВ, бр. 12/12.02.2021 г.) - № ПР – 652 от 29.10.2022 г., който е послужил като основание на изпълняващия функциите на председател на КПКОНПИ да издаде на 07.04.2023 г. Наказателното постановление, предмет на съдебен контрол. НП е връчено на санкционираното лице на 01.09.2023 г. За дата на извършеното нарушение е посочена – първата следваща деня на изтичане на срока по чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ (ред. ДВ, бр. 12/12.02.2021 г.) – 13.01.2022 г.

Въз основа на тези факти, Районният съд е направил изводите си относно приложението на материалния закон. Същите не се оспорват от страните.

Съдът е положил дължимите усилия за събиране на относимите доказателства за установяване на всички факти и обстоятелства, които имат значение за съставомерните елементи от административното нарушение, за което е санкциониран ответникът по касационната жалба. Спазени са и процесуалните стандарти при събирането, проверката и оценката на доказателствените източници.

Касационната инстанция не констатира допуснати нарушения на процесуалните правила в съдебното производство, които да са ограничили правото на защита на санкционираното лице или да са препятствали възможността му ефективно да я организира, и в този аспект да са основание за отмяна на обжалваното решение.

В мотивите на решението е кредитирана изцяло информацията, съдържаща се в приложените към административната преписка документи, приобщени като писмени доказателства по делото, на основание чл. 283 от НПК, както и показанията на актосъставителя М. К. – Р.. Въз основа на тези доказателствени източници са направени изводите относно спазването на преклузивните срокове по чл. 34 от ЗАНН, както и на процедурата по констатиране на административното нарушение с АУАН и

последващото му санкциониране с издаденото НП. Прието е, че както актосъставителят, така и административно – наказващият орган са надлежно оправомощени длъжностни лица, по смисъла на чл. 177 от Закона за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество (ред. ДВ, бр. 12/12.02.2021 г.).

Касационната инстанция не намира основания за ревизия на становището на въззивния съд и относно приложението на материалния закон. В този аспект, обосновано е посочена разликата между реда, по който се извършва назначаването и освобождаването на служители (чл. 68 от Закона за дипломатическата служба) и на ръководител на задгранично представителство (чл. 69 от Закона за дипломатическата служба). Вярно е, че в разпоредбата на чл. 64, ал. 3 във вр. чл. 23, ал. 2, т. 2 от Закона за дипломатическата служба е предвидено освобождаването на временно управляващ задгранично представителство да се извършва само въз основа на заповед на министъра на външните работи. Същевременно не е спорно в настоящия казус, че санкционираното лице е било командировано дългосрочно, поради което и основанийето, на което се позовал Министърът на външните работи за прекратяване на командироването му не е предвиденото в чл. 64, ал. 3 от Закона за държавната служба, а регламентираното в чл. 68, ал. 2, т. 1 от Закона. В този аспект, законосъобразно Районният съд е приел, че приложимата за определяне на началния момент, от който започва да тече срока по чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ (ред. ДВ бр. 12/12.02.2021 г.), е именно разпоредбата на чл. 69, ал. 1 от Закона за дипломатическата служба, която в конкретния казус е пряко обвързана с възложените функционални компетентности, имащи значение и за определяне на особеното качество на субекта на административното нарушение - задължено лице, по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 37 от ЗПКОНПИ (ред. ДВ бр. 12/12.02.2021 г.), доколкото задължението за деклариране на имущество по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ (ред. ДВ бр. 12/12.02.2021 г.) е единствено за ръководителите на задгранични представителства, а не за всички техни служители.

От касатора не се твърди, а и в съставения Акт за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление не се сочи наред със заповедта на Министъра на външните работи да е бил издаден Указ на президента за прекратяване на дългосрочната командировка на санкционираното лице. В този контекст, съответен на изискванията на закона е изводът на съда, че събраните по делото доказателства не установяват по несъмнен и категоричен начин съставомерните елементи на вмененото във вина на П. Т. административно нарушение. И това е така, защото ако се приеме, че основанийето, на което се е позовал Министъра на външните работи в заповедта за прекратяване на командироването е визираното в чл. 68, ал. 2, т. 1 от Закона за дипломатическата служба, няма да е налице особеното качество на субекта на нарушението, респективно - задължение за деклариране по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 37 от ЗПКОНПИ (ред. ДВ бр. 12/12.02.2021 г.). При наличие на такова качество и съответното му задължение, не е установен друг съществен елемент от обективната страна на административното нарушение – времето на извършване, доколкото не са събрани доказателства, установяващи началния момент, от който е започнал да тече срока по чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ (ред. ДВ бр. 12/12.02.2021 г.), съвпадащ с датата на завършване на сложния фактически състав, предвиден в чл. 69, ал. 1 от Закона за дипломатическата служба, в контекста на задължителните мотиви, с които е обосновано решението по т. 1 на

Конституционния съд № 11 от 22.11.2011 г. по к. д. 8/2011 г. (ДВ, бр. 95/2011 г.) за обявяване за противоконституционни на разпоредбите на чл. 3, ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 4 и на чл. 69, ал. 1 в частта „след изтичане на задграничния му мандат по този закон или“ от Закона за дипломатическата служба (изменени с § 2 и § 43 от Закона за изменение и допълнение на Закона за дипломатическата служба, ДВ, бр. 69/2011 г.).

Предвид изложеното, обжалваното решение като валидно, постановено при спазване на процесуалните правила и правилно прилагане на материалния закон следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН на ответника следва да бъдат възстановени направените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева, заплащането на които е удостоверено с представения Договор за правна защита и съдействие (л. 25). От процесуалния представител на касатора не са направени възражения за прекомерност.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 63в ЗАНН във вр. чл. 221, ал. 2, изр. 2 от АПК, Административен съд София град, XXIII касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4 от 02.01.2024 г., постановено по НАХД № 2893/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114 състав.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията да заплати на П. Т. Т., ЕГН [ЕГН] сумата от 420 (четиристотин и двадесет) лева разноски за адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в касационното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ 1.

2.